Furtul taxelor și viața care nu poate veni din Dumnezeu

Dumnezeu, care este neprihănit, nu tolerează păcatul ascuns. Acan nu a fost doar un om care a greșit, ci un simbol al nelegiuirii păstrate cu încăpățânare. Condamnarea la moarte nu a venit doar pentru faptă, ci pentru refuzul de a o aduce la lumină. Dumnezeu a cerut ca acel păcat să fie scos afară, judecat și îndepărtat, pentru ca prezența Sa să se întoarcă la popor. Moartea este plata păcatului, așa cum spune și apostolul Pavel: „Fiindcă plata păcatului este moartea.” (Romani 6:23)

Răpirea, ca formă de nelegiuire, nu este doar o încălcare a drepturilor omenești, ci o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Ea atrage judecata divină, pentru că subminează dreptatea, demnitatea și ordinea stabilită de Creator.

Furtul taxelor exclude viața din Dumnezeu, pentru că neprihănirea nu poate locui împreună cu răpirea. Cele două sunt incompatibile — așa cum lumina nu poate coexista cu întunericul. Viața nouă din Dumnezeu presupune o transformare profundă, o separare de faptele întunericului și o alipire sinceră de dreptate.

Acolo unde se practică răpirea, nu este viață din Dumnezeu, ci moarte — pentru că acolo domnește nelegiuirea, nu neprihănirea.

Această ură divină față de răpire și nelegiuire nu este o simplă dezaprobare morală, ci o condamnare spirituală. Ea arată că Dumnezeu nu poate fi asociat cu nedreptatea, iar cei care trăiesc în necinste se despart de caracterul Său. Câștigul obținut pe nedrept nu este doar o problemă de etică, ci o ofensă directă la adresa sfințeniei lui Dumnezeu.

În fața oamenilor poate părea o reușită, dar în fața lui Dumnezeu este o nebunie: o viață clădită pe nedreptate nu poate avea binecuvântare — este o alegere lipsită de înțelepciune, care ignoră consecințele spirituale și morale. Pentru cine face aceste lucruri este o cursă care duce la moarte. Scriptura avertizează: „Ca o potârniche care clocește ouă pe care nu le-a ouat, așa este cel ce strânge bogății pe nedrept: în mijlocul zilelor lui trebuie să le părăsească și la urmă nu este decât un nebun.” (Ieremia 17:11)

Dacă cineva, chiar și în condiții de sărăcie, muncește fără forme legale și evită plata taxelor, încalcă în mod direct și explicit legea lui Hristos. Domnul Isus ne-a învățat să fim gata să dăm celui ce ne cere, nu să ascundem; să nu ne împotrivim celui ce vrea să se judece cu noi pentru a ne lua ce avem, ci să-i oferim chiar mai mult decât ne cere. El spune în Luca 6:29–30: „Dacă cineva îți ia haina cu sila, lasă-i și cămașa;

oricui îți cere, dă-i, și celui ce îți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi.”

Acest principiu exprimă o atitudine de transparență și supunere față de dreptate, nu de evitare sau ascundere. A munci „la negru” și a refuza să contribui la binele comun prin neplata taxelor contrazice spiritul Evangheliei și caracterul neprihănit al lui Hristos.

Putem observa ușor că aceste porunci din Luca 6, au fost date într-un context istoric extrem de dificil: evreii trăiau sub ocupație romană, iar soldații romani aveau autoritatea legală de a cere bunuri, taxe sau chiar muncă forțată de la populația locală.

Domnul Isus nu le-a spus ucenicilor să se revolte, ci i-a învățat să răspundă cu o inimă supusă în conformitate cu poruncile Lui. Această atitudine de supunere voluntară și renunțare la drepturi reflectă valorile celor ce se află în Împărăția lui Dumnezeu.

În aceeași linie de gândire, găsim porunca Lui: „Dați Cezarului ce este al Cezarului...” (Matei 22:21). Apostolul Pavel întărește acest principiu când spune:

„Dați tuturor ce datorați: cui datorați birul, dați-i birul...” (Romani 13:7). Această poruncă nu este o excepție, ci o continuare logică a principiului de a nu te împotrivi celui ce ia cu sila, ci de a trăi în supunere față de Învățătorul nostru.

Plata birurilor, în contextul istoric, exprima o supunere față de o autoritate adesea nedreaptă, dar rânduită de Dumnezeu. În contrast, taxele de astăzi nu mai au caracterul birurilor, ci reprezintă o contribuție responsabilă la binele comun, întorcându-se către noi sub forma infrastructurii, a serviciilor medicale și altor servicii publice.

Munca la negru, trăită ca un mod de viață, nu este doar o greșeală ocazională, ci un păcat continuu — o alegere deliberată de a trăi în necinste și în nesupunere față de autorități. Aceasta reflectă o inimă care nu a fost cercetată de Duhul Sfânt și care nu a înțeles chemarea la o viață de integritate.

A pretinde că trăiești zilnic cu Dumnezeul neprihănit ca Tată, în timp ce păstrezi acest păcat în viața ta, este o minciună flagrantă. Dumnezeu nu își face locuință acolo unde domnește nelegiuirea. El este sfânt, iar prezența Sa nu poate fi invocată ca o simplă declarație, ci trebuie să fie confirmată printr-o viață curată.

După nașterea din Dumnezeu, Duhul Sfânt este dat ca o prezență continuă în viața credinciosului. Domnul Isus a spus: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:20) Această promisiune este valabilă pentru cei care trăiesc în ascultare și curăție. Duhul Sfânt nu stă nepăsător față de păcat, ci lucrează activ pentru curățirea și sfințirea noastră.

Un exemplu practic: un om care a fost născut din nou și comite o faptă necinstită – cum ar fi folosirea, din neglijență, a mașinii de serviciu în interes personal, fără acordul angajatorului – va fi mustrat în conștiința sa.

Deși gestul poate părea minor sau justificabil, Duhul Sfânt îl încredințează că este o formă de nedreptate. Această mustrare nu este o simplă vinovăție omenească, ci lucrarea Duhului Sfânt, care convinge sufletul de păcat. El nu doar mustră, ci și îndeamnă spre pocăință și repararea greșelii – prin recunoașterea faptei și compensarea corectă a serviciului folosit. Duhul nu acceptă compromisul, ci îl conduce pe om spre lumină, spre adevăr și spre curățire.

Prin urmare, refuzul de a plăti taxele nu este doar o abatere legală, ci o formă de respingere a poruncilor lui Hristos din Luca 6:29-Matei 22:21. Această respingere a Cuvântului – care este sămânța lui Dumnezeu (Luca 8:11) din care ar trebui să înceapă viața nouă – arată că nașterea din Dumnezeu, care se produce doar dacă-l primim cu bucurie, nu a avut loc. (Ioan 1:12) Scriptura ne arată că Duhul Sfânt este dat pentru a face să germineze această sămânță în inima omului. Însă lucrarea Duhului nu are loc automat; ea presupune o inimă deschisă și ascultătoare.

Acolo unde nu există ascultare de poruncile lui Hristos — inclusiv în aspecte aparent „mărunte”, precum plata taxelor — este un semn că Duhul nu lucrează la încolțirea unei vieți noi. Nu pentru că nu are putere, ci pentru că sămânța găsește un pământ bătătorit, unde nu poate încolți, o inimă împietrită care o respinge.

Rândurile de față sunt preluate din broșura „Viața trăită în neprihănirea lui Hristos”, pe care o găsești gratuit, audio și text. Caută și alte studii despre viața în Hristos la https://cuvantcurat.ro. Conținut similar în engleză găsești la https://www.unmodifiedword.com.